

lerede Dommerens Fremgangsmaade overfor sigtede og tiltalte. Deri kunde der ligge en Retsbeskyttelse for den paagældende. Saadan som det nu gaar, bliver jo Offentligheden meget let en frygtelig Tortur for den sigtede. Vi ser stadig, at saa snart en Mand er sigtet for Mord, omtales han i Pressen som Morderen. Pressen dømmer gennemgaaende øjeblikkelig den sigtede til at være skyldig, og i denne Offentlighed foreligger der altsaa ikke nogen Beskyttelse for den sigtede.

Nu er det ikke min Mening at ville sige, at der ikke i mange Tilfælde udvises Takt og Hensyntagen af Pressen. Det er Pressemænd tværtimod opøvet i at udvise. Gud hjælpe os, hvis vi skulde have alle Folk, der indleverer Indsenderartikler til Bladene, til Redaktører. Jeg ser, at der er en Redaktør nede i Salen, der ler hjerteligt. Det maa enhver Redaktør gøre ved den Tanke. Det vilde blive smukke Blade, der i saa Fald udkom: fulde af Skældsord og de frygteligste Beskyldninger, som tænkes kan. Der udøves i Sandhed ikke nogetsteds mere Takt og Hensyntagen til berettigede Interesser end paa et Redaktionskontor, men Konkurrencen sætter en Begrænsning for dette. Man skal have Sagerne frem, man skal have dem gjort til Genstand for Omtale, og naar en Mand er sigtet, kan man ikke vente med at omtale ham og hans Forhold, til alle Beviser er ført, og han er domfældt. Nej, han bliver straks til „Morderen“ og det, selv om det ikke skulde være saadan. Lad mig sætte, at en hidtil som fuldkommen hæderlig anset Sagfører af en Kværlant bliver sigtet for Bedrageri, og denne Kværlant render rundt paa alle Redaktionskontorer i Byen og afleverer den Klage, han har leveret i Retten. Saa staar der Dagen efter i Pressen: „Sagfører den og den sigtet for Bedrageri.“ Saa gøres det til Genstand for en passende Omtale, af hvilken det skinner igennem: Hvorfor skulde han ikke ogsaa være en Bedrager? Det kan meget let ske. Derefter bliver Manden frikendt og bliver i alle Kollegers og alle Menneskers Øjne, som nærmere har lagt Mærke til Sagen, den samme fuldkommen uantasteligt hæderlige Mand, som han var i Forvejen, men hvor mange er det — 100, maaske 200, højt regnet 500 Mennesker —, der følger Sagen med den Interesse? Resten af Befolkningen i Danmark husker kun, at til denne Mands Navn har der været knyttet en Omtale i Bladene: Der var noget med ham, men hvordan var det? Aah, han slap vist, men der var noget.

Ikke sandt, saadan gaar det. Det er derfor nødvendigt, at der i denne Henseende gives de hæderlige Blade en Haandsrækning, thi de hæderlige Blade bør ikke slaas tilbage i Konkurrencen af de uhæderlige, og at de bliver det, kan kun hindres derved, at der lovgives saaledes, at de uhæderlige Blade holdes i Ave, og at Pressen kan komme til at arbejde paa et Grundlag, som den hæderlige Presse vil være bekendt. For det første er det nødvendigt, at Pressen ikke saaledes dømmer straks, og jeg tror derfor ogsaa, det bliver nødvendigt at bestemme, at Pressen skal holde sig rent refererende overfor de offentlige Retsmøder og hverken ved Overskrifter eller Kommentarer give nogen Mening til Kende om, hvorvidt den sigtede er skyldig eller ej. Det Krav synes jeg, at enhver, der bliver sigtet for en Forbrydelse, maa have overfor Pressen, at den ikke maa dømme ham uhørt og ikke maa erklære ham for skyldig, før hans lovlige Dom har erklæret ham for skyldig, og det mener jeg, alle hæderlige Blade med Glæde vil underkaste sig. Det var ikke svært at forudse, at det maatte gaa, som det gik, naar vi fik gennemført de Bestemmelser, vi har om Offentliggørelse af Retsforhandlingerne. Men nu, da vi har set, at det virkelig er blevet saaledes, mener jeg, det er paa Tiden, at vi faar rettet derved.

Jeg vil i det hele støtte — og det vil det Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale — det foreliggende Lovforslag. Navnlig paa Spørgsmaalet om Indførelse af offentlig Votering i Højesteret og Spørgsmaalet om en rimelig Ordning af Pressens Ret til at omtale, hvad der foregaar i Retten, vil jeg varmt støtte den højtærede Ministers Forslag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har Ordet for en kort Bemærkning.

Johannes Lou: I det Angreb, det ærede Medlem Hr. Zahle i Begyndelsen af sit Foredrag rettede mod Højesteret, stillede han Højesteret overfor den store Folkestemning med de 80 000 og de Skibe med de mange Mennesker om Bord, der sejlede op til Helsingør for at fejre Berg. Men lad mig overfor denne Panegyrik af denne Folkestemning tillade mig at anføre en anden Dom, som en af Christen Bergs nærstaaende og gode Venner skrev om denne Folkestemning. Den findes i Erik Henrichsens Bog om Christen Berg. Med Formandens Til-